

יהודית מוסל-אלעזרוב

השמלה

בגנת הבית
רָחשו נחשים באפלה
מקצצים בנטיעות צעירות
אזכר איך רָצצו
אזכר צליפות חגורתך על בשר ילדה
בחורון חרוֹגך מאחר בנשף
חג עצמאות.

המות כבר נגע בבית
נחשים הרימו ראש
נאני נצלתי שמלתי השונות
משם —
להתנאות

ישוב יבואו הזקנים, חרדים לבית אבי
יצביעו בכתובי לך
כי מורדת בתך
(מניה וביה פרשו השמלה)

ברגשה,
נרעשת מן הצבעים והצורות
לופתת בתני התינוקת
שמלתי הפרושה.

השָׂד, הזרע והסב

אָרמה בעינייה
שדים בעינייה
(לא יאמן, כיצד הייתה מסגלת

המערות מלאו חלב
כהתה האוריאֵלה
ורידים השתרֵגו בשדה
ולמועד תשעת הירחים
שחתה חלבה
(לא יאמן, כיצד הייתה מסגלת)

כחצי מיליאָרד תאים יורי זרע
בתפוצה צנטריפוגית
מתים לילה
ברחם חסומה.

ועיני סבי הזקן כהו
במפלש צופה בתולדות חמשת דורותיו
בשכול צאצאיו.
איך יוכל לכא חשבון עם ההרים
עם יצירים שנבראו מן התהו
ששטו בזרעו
בעמל רוחו?

רק קולות חיות ועופות מגיעים אליו
בברור.